

dopisu nucen a, použil-li v něm výroku, jak ve výroku rozsudečném jest uvedeno, zakládá toto jeho úmyslné jednání přestupek proti bezpečnosti cti dle §u 487 tr. zák. a to jak po stránce objektivní, tak i po stránce subjektivní a proto byl právem tímto přestupkem vinným uznán, neboť důkaz pravdy se obžalovanému nezdařil. Jest sice pravda, že soukromý obžalobce některé ošacovací přídavky ihned nevyplatil, avšak, jak sám udává, dílem proto, že se později přesvědčil, že některým dělníkům nepatří, a proto je vrátil ředitelství cukrovaru, jednak proto, by súčtoval protipohledávky, avšak nijak nebylo prokázáno, že by byl příspěvků těch chtěl pro sebe zneužítí a je zpronevěřiti, jak obžalovaný v závadném dopisu ho obvinil, a jest tudíž obvinění to považovati za křivé. Rozsudek odvolacího soudu se nesrovnává se zákonem. Odvolací soud vychází z právně mylného názoru, zabývá se odůvodněním, proč považuje urážlivý projev, třeba že byl učiněn v doporučeném, uzavřeném dopisu, na osobu jednotlivcovu odeslaném, za projev veřejný. Proto prý, že, jak uvedeno, obžalovaný mohl předpokládati, že obsah dopisu dostane se za daných poměrů k sluchu osob třetích. Avšak takových předpokladů v tomto případě nebylo. Dopis byl adresován a doporučeně odeslán na určitou osobu a odesílatel mohl tedy za to míti, že dopis také dle platných poštovních předpisů bude k vlastním rukoum doručen. Byť i odesílatel skutečně věděl, že adresát není vůbec neb nedokonale mocen českého jazyka, jímž dopis byl psán, neplyne z toho, že by tím nutně musilo dojítí nebo pravidelně docházelo k takovému dotazování po obsahu dopisu, kterým by projev se stal veřejným ve smyslu zákona, t. j. že by se rozšířil v širších kruzích; naopak i příjemce dopisu za řečených kautel odeslaného, neb případný tlumočník jeho obsahu ve vlastním zájmu už proto nebude šířiti urážlivý obsah, poněvadž by se tím sám následkům v druhém odstavci §u 493 tr. zák. vytknutým vysazoval. O veřejnosti projevu, o němž tu jde, nelze tedy mluvití a netřeba se tudíž zabývatí otázkou, byl-li obžalovaný v důsledku důvěrnického svého postavení k písemnému svému projevu nucen, neboť, nebyl-li projev veřejný, nebylo obžalovanému vésti důkaz pravdy, nýbrž pouze důkaz pravděpodobnosti ve smyslu druhého odstavce §u 490, t. j. prokázati takové okolnosti, z nichž vyplývalo dostatečně příčin, aby obvinění pronesená mohla býti považována za pravdivá. Odvolací soud stojí na právně mylném svém stanovisku, že urážlivý projev stal se veřejně a že tudíž ve smyslu prvního odstavce §u 490 tr. zák. k beztrestnosti obžalovaného bylo třeba důkazu pravdy, otázkou, byl-li podán alespoň důkaz pravděpodobnosti vůbec se nezabýval a tím porušil řečené ustanovení zákona. Bylo proto ve smyslu §§ 33, 479 a 292 tr. ř. uznati právem, jak shora uvedeno.

Čís. 1262.

Jest na sborovém soudě druhé stolice, by o stížnosti v otázce útrat (§ 392 tr. ř.) věcně rozhodl a nemůže nařizovati prvnímu soudu, by sdělil spisy státnímu zastupitelství za účelem vyvolání zmáteční stížnosti na záštitu zákona.

(Rozh. ze dne 13. září 1923, Kr I 513/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 21. listopadu 1922, takto právem: Usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 21. listopadu 1922, pokud jím poukázán byl krajský soud v Chrudimi, by spisy sdělil se státním zastupitelstvím k případnému podání zmateční stížnosti na záštitu zákona, porušen byl zákon v ustanovení Šu 392 tr. ř.; usnesení to se zrušuje a vrchnímu zemskému soudu v Praze se ukládá, by sám o stížnosti Dra Eduarda S-a ve věci rozhodl

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského jako porotního soudu v Chrudimi ze dne 18. října 1922, odsouzen byl Jan N. pro zločin zprznění, uvedený v Šu 128 tr. zák., mimo jiné též dle Šu 393 odstavec třetí tr. ř. k náhradě nákladů 359 Kč za právní zastoupení soukromé účastnice Boženy M-ové. Právní zástupce soukromé účastnice, advokát Dr. Eduard S., stěžoval si včas na nízké přisouzení útrat, ale vrchní zemský soud v Praze nezabýval se vůbec věcně touto stížností, nýbrž usnesením ze dne 21. listopadu 1922 poukázal krajský soud v Chrudimi, by spisy sdělil se státním zastupitelstvím k případnému podání stížnosti na záštitu zákona dle Šu 33 tr. ř., ježto nalézací soud nebyl vůbec povolán, by náklady ty upravoval a to dle čl. I. čís. 13 zákona ze dne 18. prosince 1919 čís. 1 sb. z. a n. a rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. května 1921, č. j. Kr I 360/21, čís. 445 sbírky. Krajský soud v Chrudimi intimoval toto usnesení stěžovateli Dru S-ovi. Uvedený postup vrchního zemského soudu v Praze neodpovídá zákonu. Dle Šu 392 tr. ř. může každý, kdož se nějakým rozhodnutím nebo opatřením soudním v příčině nákladů pokládá za stížena, stěžovati si u sborového soudu druhé stolice, kterýž rozhoduje s konečnou platností. O stížnosti Dra S-a měl tedy vrchní zemský soud věcně rozhodnouti, nikoliv však poukazovati stolicí nižší, by zařídila použití právního prostředku. Vzhledem k plenárnímu rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně ze dne 29. května 1923 čís. praes. 221/23, uveřejněnému pod čís. 262 Sb. min. spr., kterým bylo nalezeno, že soudce trestní jest i nadále povolán stanoviti povinnost k náhradě útrat zastupování a obhajoby (§ 293 odstavec třetí tr. ř.) a určití jich výši, jeví se postup vrchního zemského soudu v Praze pochybeným též ve věci samé.

Čís. 1263.

Pod skutkovou podstatu Šu 185 tr. zák. spadá též zpracování věci pro toho, kdo ji odcizil.

(Rozh. ze dne 13. září 1923, Kr II 341/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 6. března 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle §§ 185, a) b) tr. zák.